

Jeppes færd med at skyde sine traumer.

Foto: Rumle Skafte

*På billedet: Thure Lindhardt,
dansere fra Holstebro
Dansekompani*

Jeppes på Bjerget: En nytænkende, provokerende genialitet, hvor smerten skjules bag latteren

Christian Lollike tvinger ikke publikum til at se på, men opleve med Jeppes på Aarhus Teater. Det sætter skub i ens samvittighed, selvindsigt og forståelse for en sørgelig skæbne i en ubarmhjertig virkelighed.

TEATERKRITIK

Af Alex Dahl Bregenov og Sara Kragelund Kronborg

Man ved aldrig, hvad man kan vente sig af Lollike, udover et hårdt slag i ansigtet. Og det fik man i "Jeppes på Bjerget" på Aarhus Teater. Stykket er en vild kaosoplevelse, hvor publikum skal stå model til lidt af hvert. Alt fra anslaget, hvor Nille dyrker oralsex for penge, til sabelslugere og danseorgier, til en Jeppes, der henvender sig direkte til publikum nede i salen, hvorefter han løber ud af teatret, ud i virkelighedens gader i Aarhus. Fra

guldseng til western til prisuddeling, hvor Lollike afslutter braget med en selvironisk kommentar.

"Man skal vide, hvem man slår ihjel, ellers får man mareridt om natten". Jeppes bliver jagtet af sin grumme fortid - sine 10 år i militæret. Han skyder/kæmper sig gennem sine oplevelser og bliver forfulgt af sine traumer, og de mennesker han har dræbt, som

inkarneres af tre dansende zombieagtige væsner. Koreografien af Brolin-Tani og Hodkinson og danserne fra Holstebro Dansekompagnis udførsel formår at tilføre det perfekte drys kropslig udfoldelse og ekstra sanselige lag, som går hånd i hånd med Lollikes iscenesættelse og Thure Lindhardts beundringsværdige skuespil.

Værk, virkelighed og vrangforestillinger

Jeppe bliver offer for en privilegeret, kunstnerisk queers store værk. Han bliver brugt og udnyttet, og selvom man gerne ville kigge væk, så kan man ikke.

Jeppe bliver ført tilbage i tiden og lever i vrangforestillinger og løgne. Han får magt, men behandler folk omkring sig forfærdeligt. Han stilles til ansvar og skal hænges på i en amerikansk westernscenografi. Det hele er dog bare en del af kunstnerens værk, så Jeppe lærer ikke at håndtere sine traumer.

Efter denne rutsjebanetur af ubehag og latter sidder publikum tilbage med en dårlig smag i munden, fordi stykket mere eller mindre ender, som det startede. Med den traumatiserede Jeppe, som ingen har prøvet at tage hånd om, men i stedet har pint for egen morskabs skyld. Latter er den bedste medicin, men det er et slag i maven altså også, specielt når det rammer ens etiske samvittighed.

En stikken i hjertet og en kæp i øret

”Stop med at grine af mig!”, lyder det hjerteskerende fra den ødelagte Jeppe til publikum. ’Jeppe på Bjerget’ kategoriseres som en komedie, men i vores øjne er den mere en tragedie. Man griner, ikke fordi det er morsomt, men fordi det gør ondt. Jeppe er hos Lollike et menneske, der desperat har brug for hjælp, men er sunket så dybt, at ingen - og

slet ikke han selv - ved, hvad man skal stille op. Derfor drikker Jeppe.

Et vellykket, moderne og morbidd mesterværk

Lollike genskaber Holbergs komedie fra 1722 med et twist af selvironi. Han bruger samtidig stadig komedien/tragedien som et talerør til publikum, præcis som Holberg gjorde det.

Lollikes fortolkning af ’Jeppe på Bjerget’ spænder vidt og rammer bredt. Det er et spektakulært, vellykket og provokerende stykke, der giver stof til eftertanke.

ABSK@kritikken.dk

’Jeppe på Bjerget’. Tekst: Ludvig Holberg. Iscenesættelse: Christian Lollike. Scenografi: David Gehrt, Ida Grarup. Koreografi: Marie Brolin-Tani, Luke Hodkinson. Lys og video: Jeppe Lawaetz. Lyddesign: Lars Gaarde.
Spilledatoer: 6. februar - 13. marts
Billetpris: 205-475 kr.
